

**АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ДОТРИМАННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ
У СВІТЛІ НЕОБХІДНОСТІ ОПТИМІЗАЦІЇ
ДЕРЖАВНОЇ МІГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ**

Сергєєв І.С., к.ю.н., доцент, професор кафедри загальноправових дисциплін
ННІПП НАВС

У зв'язку з набуттям Україною незалежності перед нашою державою постала непроста і складна проблема щодо вирішення питання правового регулювання міграційних процесів і поряд з цим, додержання прав людини. Проте і досі недосконалість організаційно-правових форм і методів державного регулювання боротьби з нелегальною міграцією робить можливим незаконне і неконтрольоване переміщення мігрантів територію України. Цілком очевидно, що інтеграція до європейського співтовариства спонукає нашу державу імплементувати до національного законодавства і адміністративної практики визнані міжнародно-правові норми та стандарти з питань додержання прав людини і регулювання міграційних процесів, адже аналіз міграції свідчить про те, що Україна з держави транзиту нелегальних мігрантів, які здебільшого прямували далі на Захід, перетворилась на країну, де вони стали накопичуватися і основними причинами такої ситуації є: по-перше - це так звана «прозорість» східних кордонів і, по-друге, - посилення заходів імміграційного контролю та протидії нелегальній міграції країнами Західної Європи. Проте, не тільки Західної Європи, як свідчить недавній досвід Росії недалекоглядність міграційної політики та невміння розумно поєднати інтереси суспільства і права людини призводить до катастрофічних наслідків у соціальній політиці та внутрішній безпеці держави, а надії деяких російських управлінців на те, що вказана проблема може бути якось вирішена шляхом створення так званих «чайна-таунів» для мігрантів, на наш погляд, не дуже переконлива і, враховуючи звичну, з недавніх часів, тенденцію до вирішення нагальних проблем найбільш радикальними засобами, неможна не зважати на збільшення потоку нелегальних мігрантів саме до України.

Специфічність контингенту мігрантів, а це у своїй більшості вихідці з азіатських країн, перешкоджає їхній інтеграції в європейський спосіб життя і створює загрозу для соціально-економічного розвитку суспільства. Досвід країн Європи показав, що недосконала державна міграційна політика може і вже призводить до зростання популярності релігійно-націоналістичних рухів і груп, а то й партій екстремального спрямування, а сьогоднішні заяви їхніх лідерів про те, що вони «нейтральні» до українського суспільства, навряд чи серйозно сприймаються ними самими. Проте, у такому аспекті боротьба з нелегальною міграцією чомусь ще не стала об'єктом належної уваги як органів влади, так і науковців і навіть правозахисників. Не можна також забувати і про те, що поява значної кількості нелегальних мігрантів, практично неврахованих при розробці національних соціально-економічних програм, призведе до перерозподілу певної частини соціальних благ, які фінансуються державою, а отже, і недоотримання їх громадянами, на яких вони були розраховані. Так, за даними деяких джерел тільки прямі втрати для бюджету від перебування одного нелегального мігранта в Україні протягом року становлять близько 1000 дол. США.

На наш погляд додержанню прав людини і оптимізації державної міграційної політики сприяло б:

- розроблення та прийняття Концепції державної політики України щодо адміністративно-правового регулювання міграційних процесів і саме з урахуванням прав людини і національних інтересів, де мало б бути передбачено значне удосконалення законодавства зокрема щодо свободи пересування мігрантів територією України, в тому числі і закріплення норм, пов'язаних з певними обмеженнями вільного вибору місця працевлаштування іноземних

громадян через необхідність забезпечення рівномірності розташування виробничих сил на території України;

- формування єдиного банку даних на всіх іноземних громадян, які перебувають в Україні але не залишають її у встановлений термін;

- впровадження не тільки адміністративно-фінансових але й , в окремих випадках(наприклад при повторних умисних порушеннях), можливо більш радикальних санкцій, що можуть бути застосовані до авіаперевізників та інших транспортних організацій, які перевозять іноземців та осіб без громадянства в Україну; до всіх без винятків працедавців, які незаконно працевлаштовують іноземців та осіб без громадянства (до речі у Москві останнім часом порушено біля 600 справ проти таких працедавців), а також фізичних і юридичних осіб, які сприяють незаконному в'їзду а також проїзду іноземців та осіб без громадянства по Україні, або які не забезпечили виїзд з країни в установлені терміни іноземців, які прибули в Україну за їх запрошеннями ;

- потребує уваги і вивчення питань щодо можливого встановлення податків при в'їзді іноземців, а також їх обов'язкового страхування, а , загалом, створення умов, за яких їм було б економічно невигідно залишатися в Україні на нелегальному становищі.

РЕФОРМУВАННЯ ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ У СВІТЛІ НЕОБХІДНОСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ

Грянка Г.В., к.ю.н., доцент, професор кафедри загальноправових дисциплін
ННІПП НАВС

Аналіз сучасного стану переконливо свідчить про наявні проблеми та необхідність суттєвого реформування органів виконавчої влади в Україні. Позитивні результати ще не набули тієї критичної маси, яка б дала змогу досягти якісного, ефективного та результативного перелому у функціонуванні системи публічного управління, більш повного забезпечення потреб прав людини, значного підвищення їх життєвого рівня. Недостатнє правове забезпечення, законодавча невизначеність щодо відповідальності органів державної влади та їх посадових осіб, відсутність механізму взаємодії та колективної роботи, відсутність ефективних управлінських інноваційних технологій, недостатнє фінансове забезпечення, слабка інформованість населення – це ще не весь перелік проблем, що заважають створити ефективне публічне управління.

Реформування публічного управління притаманне будь-якій бюрократичній системі схильність до самовідтворення породили надмірну багатофункціональність органів виконавчої влади. Недостатній розподіл функцій у цій системі та відсутність чіткого зв'язку між ними досить часто провокували внутрішній конфлікт інтересів у діяльності багатьох органів виконавчої влади, що відображалось у перевищенні обсягу державного контролю у сфері своєї діяльності над його доцільністю та ускладненні адміністративних послуг. Діяльність цих адміністративних структур у сфері суспільних відносин зводилася до видачі дозволів і накладення штрафів за невиконання правил, що встановлювалися.

Необхідність ефективного вирішення завдань, що стоять перед виконавчою гілкою влади на сучасному етапі державного будівництва України, свідчить про своєчасність звернення до проблеми наукового дослідження функцій органів виконавчої влади та пошуку шляхів їх оптимізації. Для з'ясування причин, чому окремі існуючі структури виконавчої влади неадекватно наділені управлінськими функціями, а також для теоретичного осмислення шляхів їх оптимізації необхідно дослідити організаційний потенціал функціонального навантаження виконавчої гілки влади та її окремих органів. Функціональний аспект проблеми є дуже важливим, оскільки в ньому зосереджено найбільше потенційних можливостей оптимізації виконавчої влади.

Існуюча в Україні модель виконавчої влади є складним суперечливим явищем із багатьма бюрократичними деформаціями, недоліками, слабкими